

דברי שמואל בן משה

מתן, גלית והנכדים ירדן, רוני ויולי, משפחת חטיבה 188 היקרים, עברו 48 שנה. הקשר שלי התחיל כשאלוף משנה איציק בן שהם היה מפקדי הנערץ בחטיבה, והמשיך עם אָתִי בקשר הדוק כול השנים.

אני מבקש להזכיר את איציק עם החיוך האבהי שובה הלב.

אתי ואיציק היו אנשים מיוחדים, זה היה קשר של הערצה ואהבה ממבט ראשון. אתי אישה דעתנית, גייגייית, מלאת חיים ומחיצתה לא היה רגע דל. כשהודיעו לאתי במהלך המלחמה שאיציק מהרג, אתי התקשרה אליי וביקשה לקבל את שמות פצועי החטיבה ששוחים בבתי החולים ושמות המשפחות השכולות, כדי לבקרו.

הבקשה השנייה הייתה למצוא את שק השינה של איציק. באותם הימים לא הבנתי את משמעות הבקשה, חשבתני שהיא ירדה מהפסים. אחרי המלחמה באחת השיחות בינינו ביקשתי שתסביר לי את מהות הבקשה, ואז היא אמרה לי: כאשר איציק עלה לרמת הגולן קניתי לו את שק השינה שסימל בעיניי את חום הבית.

לימים, המסגרת ההרצאות שלי בצה"ל בקורסי הקצינים, אתי ספרה את משמעות החזרת ציוד החללים למשפחות השכולות.

מסיום המלחמה ועד לפני כשנתיים אתי שימשה יושבת ראש עמותת החטיבה. פעילותה באה לידי ביטוי בתמיכה במשפחות השכולות, בביקור בפצועים, בעזרה לחיילי החטיבה, בהקמה ובהפעלה של אתרי ההנצחה לחללי החטיבה – והכול בהתנדבות גמורה.

אתי אהבה, חיה ונשמה את חיילי החטיבה, והמפקדים החזירו לה את הערכתם ואהבתם.

מתן, ביום החתונה שלך, כאשר לקחת את אימא וצעדתם לחופה, הִזְלֵתִי דמעות של אושר ושמחה. אימא אהבה אתכם אהבת נפש, דאגה לכם. עוד בשבוע שעבר ציינה בפניי את כול מה שאתם עושים למענה. היו אלה שנתיים לא קלות.

אתי תיזכר בליבנו תמיד.

חיבוק חזק ואוהב מכול הלב עם כול הלב.

יהי זכרה ברוך.

שמוליק בן משה